

Súd: Okresný súd Rožňava
Spisová značka: 10C/232/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7812209816
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 06. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marian Tengely
ECLI: ECLI:SK:OSRV:2014:7812209816.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Rožňava v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova č. 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35807598, zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o. so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36864421, proti žalovanému Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Žalobu žalobcu **z a m i e t a**.

N e p r i z n á v a žiadnemu z účastníkov právo na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca sa podanou žalobou domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného na zaplatenie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy.

Súd uznesením 10C/232/2012-17 zo dňa 9.10.2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť 11.10.2012, spojil na spoločné konanie vec 10C/232/2012 a veci 10C/253/2012, 10C/276/2012, 10C/285/2012, 10C/404/2012, 10C/446/2012, 10C/498/2012, ktoré sa v ďalšom konaní budú viesť pod spisovou značkou 10C/232/2012.

Žalobca si vo všetkých spojených veciach uplatnil náhradu škody spolu vo výške 2454,86 € a z titulu nemajetkovej ujmy si uplatnil náhradu spolu vo výške 2920,10 €. Zároveň si uplatnil náhradu trov konania.

Nárok odôvodnil tým, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu v exekučných konaniach, kde žalobca vystupoval ako oprávnený a navrhol súdному exekútorovi vykonať exekúciu voči povinným a exekútor následne predložil návrh na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom príslušnému súdu so žiadosťou o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. K nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu malo dôjsť tým, že súd v exekučných konaniach:

1. Zamietol žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie (žaloby označené ISTINA RS).
2. Rozhodol o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote (žaloby označené NZP).
3. Rozhodol o vydaní poverenia súdneho exekútora na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote (žaloby označené NP).

Žalobca v jednotlivých žalobách, ktoré boli spojené do spoločného konania 10C/232/2012 žiadal v zmysle § 12 Občianskeho súdneho poriadku, aby nadriadený súd rozhodol pred prvotným prejednaním

vecí o prikázaní vecí inému súdu, pretože sudcovia miestne a vecne príslušného Okresného súdu Rožňava sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí vzhľadom na ich pomer k veciam a k účastníkom konania. Poukázal na to, že vecne a miestne príslušný Okresný súd Rožňava, ktorý by bol inak oprávnený veci prejednať, je štátnym orgánom, ktorý svojim konaním vyvolal skutočnosť zakladajúcu právo uplatňovať nároky žalobcu z titulu nesprávneho úradného postupu, z ktorého vznikla škoda žalobcovi. Preto nemôže byť zároveň orgánom súdnej moci, ktorý bude o škode rozhodovať. Keďže Okresný súd Rožňava bol sám škodcom v exekučných veciach, je vylúčené, aby rozhodoval spor medzi žalobcom a štátom. Pridelenie vecí niektorému zo sudcov Okresného súdu Rožňava by porušilo právo žalobcu na prerokovanie vecí nezávislým a nestranným súdom, pretože podľa rozvrhu práce na súde neexistuje sudca, ktorý by nebol vo veci zaujatý. Z uvedených dôvodov navrhol zrušiť nariadené pojednávanie na deň 31.5.2013 s poukazom na skutočnosť, že vo veci podal ústavnú sťažnosť voči rozhodnutiu Krajského súdu v Košiciach 3NcC/36/2012-15 zo dňa 19.10.2012 a navrhol ho zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie. Vzhľadom na podanú ústavnú sťažnosť navrhol konanie v zmysle § 109 ods. 1 písm. b) a § 109 ods. 2 písm. e) Občianskeho súdneho poriadku prerušiť.

Súd uznesením 10C/232/2012-78 zo dňa 9.9.2013 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach 2Co/540/2013-102 zo dňa 28.4.2014, ktoré nadobudlo právoplatnosť 21.5.2014, zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania.

Súd poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Košiciach 3NcC/36/2012-15 zo dňa 19.10.2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť 10.12.2012 a ktoré bolo doručené účastníkom konania 10.12.2012, z ktorého vyplýva, že Krajský súd v Košiciach rozhodol, že sudca Okresného súdu Rožňava JUDr. Marián Tengely nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí spojených na spoločné konanie pod spisovou značkou 10C/232/2012. Uvedeným uznesením bola vyriešená otázka námietok žalobcu voči zaujatosti sudcov Okresného súdu Rožňava.

Účastníci sa na nariadenom pojednávaní nezúčastnili, pričom žalobca napriek riadnemu predvolaniu svoju neúčast' neospravedlnil.

Žalovaný sa vo veci písomne ospravedlnil, navrhol rozhodnúť v jeho neprítomnosti v zmysle svojho písomného vyjadrenia vo veci a navrhol žalobu zamietnuť.

Súd preto vykonal pojednávanie a dokazovanie v neprítomnosti účastníkov v súlade s ustanovením § 101 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Súd teda považoval neúčast' žalobcu na nariadenom pojednávaní za neospravedlненú a preto konal aj v neprítomnosti žalobcu.

Žaloby NZP

Žalobca v žalobe označenej NZP sa domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy z dôvodu, že rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bolo vydané po pätnásťdňovej lehote. Poukázal na právnu úpravu v zmysle ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v platných zneniach v obdobiach od 1.2.2002 do 31.5.2010, od 1.6.2010 do 31.5.2011 a od 1.6.2011, kde v exekučnom konaní je založená povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do pätnásť dní od doručenia takejto žiadosti, ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Exekučný súd napriek tomu, že vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnutím žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. K rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby pätnásť dní. Žalobca hodnotil postup exekučného súdu ako nesprávny a v rozpore s ustanovením § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Neexistovala okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietrahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o udelení poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil

až po veľmi dlhej dobe. Nečinnosť exekučného súdu nie je ničím ospravedlniteľná, pretože počas dlhého obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa žalobca v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Žalobca sa dozvedel o všetkých okolnostiach v priebehu skutkového deja, ktorý vyústil do spôsobenej škody po doručení upovedomenia o začatí exekúcie.

Žalobca si z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu uplatnil náhradu majetkovej škody ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorú vyčíslil nasledovne:

a) Majetková škoda predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi dorúčením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Žalobca vynaložil na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných úkonov zamestnanca pomocou informačného systému 70,00 €, na udržanie a správu informačného systému sumu 40,00 € a na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu a na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdavky spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15,00 €. Celkovo žalobca vynaložil v súvislosti so správou pohľadávky výlučne vplyvom nesústredenej činnosti exekučného súdu sumu 125,00 €, ktorá by nezaťažila žalobcu, ak by exekučný súd postupoval správne pri rozhodovaní o udelení poverenia na vykonanie exekúcie, ak by dodržal zákonom stanovenú dobu.

b) Žalobca si uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov, nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Márnym plynutím času boli ohrozené očakávania žalobcu, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a došlo k vyvolaniu rizík a to neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k zániku povinného, neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k insolvencii povinného a najmä žalobca mohol vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu v zákonnej lehote, včas a efektívne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zabezpečeniu vymožitelnosti jeho pohľadávky a príslušenstva, pretože by vedel, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola zamietnutá, bolo potrebné uskutočniť náhradu exekučného titulu. Náhradu nemajetkovej ujmy žalobca vníma ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov. Poukázal ďalej na neexistenciu akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, časové omeškanie v rozhodovaní exekučného súdu spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu a vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane žalobcu. Nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Potreba náhrady nemajetkovej ujmy má svoj základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. Pri určovaní primeranej náhrady vychádzal analogicky z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej pokiaľ ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa za každý rok poznačený prieťahmi vzťahuje satisfakcia cca 660 €. Poukázal na nálezy ústavného súdu v konkrétnych veciach a pri výpočte nemajetkovej ujmy v jednotlivých veciach žalobca uskutočnil výpočet nároku alikvótnym pomerom 55,00 € za každý mesiac omeškania činnosti exekučného súdu. Vo veci označenej NZP navrhol rozhodnúť medzitimným rozsudkom tak, že žalovaný je zodpovedný za škodu, ktorá vznikla žalobcovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Rožňava, pretože nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávky žalobcu a ďalej navrhol rozhodnúť rozsudkom vo veci samej tak, že žalovaný je povinný uhradiť žalobcovi majetkovú škodu vo výške 125,00 € a z titulu nemajetkovej ujmy sumu vo výške 944,13 €.

Žaloby ISTINA RS

Žalobca v žalobách označených ISTINA RS sa domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy z dôvodu nesprávneho úradného postupu súdu ak nevydal rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov a vykonaním úradného postupu bez splnenia

zákonnych podmienok bol príčinou konkrétneho následku, ktorý sa prejavil vznikom materiálnej škody a nemajetkovej ujmy na strane žalobcu. Exekučný súd tým, že svojim nelegálnym postupom vykonal opätovné posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dlhu v časti istiny a to bez splnenia zákonnych podmienok na takýto postup, formálne vyvolal stav, ktorý založil prekážku veci rozhodnutej v právnom vzťahu medzi žalobcom ako oprávneným a dlžníkom ako povinným odvíjajúceho svoju podstatu od uzavretej zmluvy o úvere. Na jednej strane existoval právne relevantný exekučný titul - rozsudok rozhodcovského súdu, ktorý nie je možné zrušiť pre uplynutie lehoty podľa ustanovenia § 41 Zákona č. 244/2002 Z.z. a chýbajúci subjektívny prvok, ktorý vyvolá právne účinky, avšak je z pohľadu exekučného súdu materiálne nevykonateľný a na druhej strane nie je možné zo strany žalobcu iniciovať občianske súdne konanie a požadovať súdnu ochranu práva na zaplatenie istiny s príslušenstvom, pretože existenciou rozsudku rozhodcovského súdu je vytvorená prekážka veci právoplatne rozhodnutej. Tvoria teda neodstrániteľnú vadu konania, na ktorú je súd povinný prihliadnuť ex offico. Podľa platnej právnej úpravy je rozsudok rozhodcovského súdu rovnocenným exekučným titulom s rozsudkom vydaným všeobecným súdom v občianskom súdnom konaní. Uvedený postup exekučného súdu bol nesprávny a v rozpore so zákonom a to § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Neexistovala okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe a rovnako tak neexistovala okolnosť, ktorá by umožňovala vytvoriť stav zakladajúcu reálnu nevykonalnosť istiny a jej príslušenstva založením prekážky veci rozhodnutej. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu si žalobca uplatnil náhradu majetkovej škody, ako aj nemajetkovej ujmy, ktorú vyčíslil nasledovne:

a) Majetková škoda vo výške 1829,86 € (vo všetkých spojených veciach ISTINA RS) predstavuje náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu založeného zmluvou o úver. Nemôže preto nastať akceptácia návrhu na nútené vymáhanie istiny a príslušenstva zo strany exekučného súdu.

b) Žalobca si uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Nesprávnym úradným postupom došlo k zmareniu legitímneho očakávania žalobcu, že správnym a zákonným postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Žalobca mohol vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu v zákonnej lehote včas, efektívne a účinne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zvýšeniu úspechu mimosúdneho zabezpečenia vymožiteľnosti jeho pohľadávky a jej príslušenstva, pretože by vedel, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola zamietnutá. Postup exekučného súdu zamedzil žalobcovi správať sa so starostlivosťou riadneho hospodára. Na podporu svojej žiadosti o náhradu nemajetkovej ujmy žalobca poukázal na neexistenciu akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, vytvorenie absolútnej nemožnosti súdneho uplatňovania pohľadávky a jej príslušenstva a nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu. Potreba náhrady nemajetkovej ujmy má svoj základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. Žalobca si uplatnil ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnym očakávaním, stratu dôvery v právo a spravodlivé riešenie veci a zamedzenie vymoženiu pohľadávky cestou exekúcie spôsobené v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom 20 % z uplatňovanej istiny s príslušenstvom (hodnoty majetkového práva postihnutého procesnou deformáciou). Spolu v jednotlivých spojených veciach ISTINA RS si teda uplatnil z tohto titulu sumu 365,97 €. Vo veciach označených ako ISTINA RS navrhol rozhodnúť medzitýmym rozsudkom tak, že žalovaný je zodpovedný za škodu, ktorá vznikla žalobcovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Rožňava, ktorý nerozhodol o žiadostiach o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučných konaniach pre pohľadávky žalobcu postupom, v ktorom by správne interpretoval a aplikoval ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku a ďalej navrhol rozhodnúť rozsudkom tak, že žiadal zaviazat' žalovaného uhradiť majetkovú škodu vo všetkých spojených veciach ISTINA RS vo výške 1829,86 € a z titulu nemajetkovej ujmy vo výške 365,97 €.

Žaloby NP

Žalobca v žalobách označených NP sa domáhal majetkovej škody a nemajetkovej ujmy z dôvodu, že exekučný súd rozhodol o udelení poverenia po uplynutí zákonom stanovenej doby napriek tomu, že vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať vplyv na potrebný čas k posúdeniu a rozhodnutiu. Vo veciach neexistovali okolnosti,

ktoré by umožňovali exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súd pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Výšku majetkovej škody a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch žalobca odôvodnil rovnako ako v žalobách označených NZP, ako je to uvedené vyššie a teda pri majetkovej škode si uplatňoval náhradu v sume 125 € za každú vec a pri nemajetkovej ujme náhradu vo výške 55 € za každý mesiac omeškania rozhodnutia súdu. Podobne aj v týchto žalobách navrhol rozhodnúť medzitýmnym rozsudkom, podľa ktorého je žalovaný zodpovedný za škodu, ktorá vznikla žalobcovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Rožňava, pretože tento nerozhodol o žiadosti na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávky žalobcu v zákonom stanovenej lehote. Ďalej navrhol rozhodnúť rozsudkom o náhrade majetkovej škody vo všetkých spojených veciach ohľadom žalôb NP vo výške 500,00 € a z titulu nemajetkovej ujmy vo výške 1610,00 €.

Žalovaný k podanej žalobe v písomnom vyjadrení uviedol procesné námietky, z ktorých vyplýva, že žaloby žalobcu sú zmätočné podania, nakoľko v jednotlivých žalobách sa vyskytujú viaceré nedostatky v označení povinných, nie sú uvedené spisové značky exekučných konaní a chýbajú relevantné údaje ako dátumy doručenia podaní na súd, ktoré majú význam pre posúdenie celej veci a dátumy, kedy sa žalobca dozvedel o vzniku škody v jednotlivých prípadoch. Žalobca prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša žalobca. V žalobách nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody, nakoľko žalobca jednak namieta nezákonné konanie v podobe nerozhodnutia o návrhoch na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej lehote, ale zároveň namieta nesprávny úradný postup v podobe prieťahov. Ďalej žalobca tvrdí, že rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie je namietanie nezákonného rozhodnutia. Z takto formulovaných žalôb nie je jednoznačné, na základe akého titulu si žalobca uplatňuje škodu, keďže v žalobách sa tieto tituly prelínajú a žalobca neuvádza, z ktorých titulov si uplatňuje nárok. Čo sa týka namietaných prieťahov v konaní, žalobca uvádza kroky, ktoré podnikol na ich odstránenie iba v žalobách týkajúcich sa exekučných konaní, v ktorých boli zamietnuté žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pričom v ostatných typoch žalôb neuvádza, aké kroky podnikol na odstránenie neželaného stavu. Formu žiadosti o informácie o stave konania nie je možné považovať za riadny prostriedok, ktorý by smeroval k zabráneniu tvrdených prieťahov a k ich účelnému odstráneniu. Ďalej poukázal na to, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prieťahy v súdnom konaní, nakoľko túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR.

Žalovaný ďalej poukázal na to, že 23.4.2012 mu boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, pričom už 27.9.2012 boli súdu doručené žaloby vo veciach, ktoré boli spojené do konania 10C/232/2012, z čoho je zrejmé, že žalobca žaloby nepodal po uplynutí šesťmesačnej lehoty, ale skôr. Jednalo sa teda o predčasne uplatnený nárok na súde v zmysle ustanovenia § 16 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. V konaní o predbežné prerokovanie nároku žalobcu neposkytol súčinnosť žalovanému a tak zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody.

Žalovaný zdôraznil, že podmienkou úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody v súlade so Zákonom č. 514/2003 Z.z. je:

1. nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup,
2. vznik škody,
3. príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

Žalovaný k rozhodnutiu exekučného súdu o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po 15 dňovej lehote uviedol, že uvedená lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby mohli súdy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie ak je exekučným titulom notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok. Ďalej poukázal na ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v platnom znení od 1.6.2011 a namietal nároky žalobcu vo všetkých veciach, kde bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podaná po 1.6.2011 z dôvodu, že 15 dňová lehota na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie vo veciach, kde ide o exekučný titul v súlade s § 41 ods. 2 písm. c) alebo d) Exekučného poriadku neplatí. Podľa platnej úpravy pred 1.6.2011 je v samotnej dôvodovej správe k novelizovanému ustanoveniu § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku vedené, že správnosť aplikácie dotknutého ustanovenia na rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul osvedčila svojim autentickým výkladom aj Národná rada

Slovenskej republiky ako zákonodarný zbor. Súd preto správne aplikoval ustanovenie § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku aj na rozhodcovské rozsudky pred 1.6.2011. Žalobca mal možnosť využiť prostriedky nápravy v prípade uplynutia lehoty a to podaním sťažnosti predsedovi súdu. Navyiac poukázal na judikatúru ústavného súdu a rozhodnutie sp.zn. I.US/16/2002, v ktorom nedodržanie zákonnej lehoty sa automaticky nepovažuje za porušenie základného práva účastníka, pretože sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci.

Žalovaný k zamietnutiu návrhu na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie po zákonom stanovenej lehote uviedol, že v zmysle § 6 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. sa právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím môže uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Ďalej poukázal na ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 1.6.2011, pričom 15 dňová lehota sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, ale 15 dňová lehota sa týka prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie na základe exekučného titulu, okrem exekučných titulov podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d) Exekučného poriadku. Ak súd exekútora nepoverí, 15 dňová lehota neplatí a ani sa logicky nedá predpokladať, že by to bol zámer zákonodarcu, keďže ide o zložitý proces posudzovania žiadosti o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu. Žalovaný poukázal v súvislosti s tvrdením žalobcu, že súd opätovne posudzoval práva žalobcu na zaplatenie dlhu, čím prekročil svoju rozhodovaciu právomoc, na uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV.US/60/2011, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo/146/2011, 3MCdo/11/2010 a 5Cdo/291/2010, z ktorých vyplýva, že vnútroštátny súd má povinnosť ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu vydaného bez účasti spotrebiteľa, preskúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy a to v takom rozsahu, v akom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy.

K otázke existencie prietahov v konaní žalovaný uviedol, že efektívnosť a rýchlosť súdneho konania nie je oprávnený preskúmať súd v konaní o náhrade škody podľa Zákona č. 514/2003 Z.z., ale len Ústavný súd Slovenskej republiky na podklade ústavnej sťažnosti, resp. predseda príslušného súdu na podklade sťažnosti na prietahy. Opačný výklad by znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prietahov. Súd konajúci o náhrade škody by mohol pri posudzovaní nároku na náhradu škody vychádzať z existencie prietahov v súdnom konaní v prípade, ak by tieto boli konštatované predsedom súdu alebo Ústavným súdom Slovenskej republiky. Keďže táto skutočnosť nebola zistená v konaní, neboli preukázané ani prietahy v konaní.

Žalovaný vzniesol hmotnoprávnu námietku premlčania v súvislosti s nesprávnym úradným postupom. Poukázal na ustanovenie § 19 ods. 1 Zákona 514/2003 Z.z., pričom ak žalobcovi mala vzniknúť škoda nesprávnym úradným postupom spočívajúcim v nerozhodnutí o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej lehote, vo vydaní poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí 15 dňovej lehoty a v rozhodnutí o zamietnutí žiadosti na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie po zákonom stanovenej lehote, lehota na uplatnenie týchto nárokov uplynula pri každom takomto nároku osobitne a to od momentu skončenia žalobcom tvrdených prietahov (od momentu rozhodnutia o zmene exekútora, vydania poverenia na vykonanie exekúcie, resp. právoplatnosti rozhodnutia o zamietnutí žiadosti na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie). Vzhľadom na to, že žalobca sa o škode dozvedel v niektorých prípadoch viac ako pred tromi rokmi, bola vznesená námietka premlčania.

Žalovaný k materiálnej škode, ktorá bola v jednotlivých veciach vyčíslená v paušálnej sume 125 € a materiálna škoda vo výške istiny s príslušenstvom uviedol, že ju neuznáva a je len hypotetická. Poukázal na ustanovenie § 17 ods. 1 Zákona 514/2003 Z.z. a namietal skutočnosť, že žalobca vo svojej žalobe neuvádza, či vyčíslené vecné náklady predstavujú skutočnú škodu, alebo ušlý zisk. Mal zato, že žalobcom uvedené vecné náklady nie je možné považovať za zmenšenie majetku poškodeného, ani za ušlý majetkový prospech a teda nie je možné domáhať sa tejto náhrady podľa Zákona č. 514/2003 Z.z. Uplatnené paušálne nároky vo výške 125 € v jednotlivých veciach sú nadhodnotené a navyše nepreukázané. V časti majetkovej škody, kde sa uplatňovala istina s príslušenstvom žalovaný uviedol, že žalobca nepreukázal existenciu dlžníka ako úplný základ pre preukázanie toho, čoho sa domáha, nepreukázal existenciu právoplatného rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia

na vykonanie exekúcie a nepreukázal ani nevyožiteľnosť pohľadávky, ku ktorej žalovaný uviedol, že rozhodnutie o zamietnutí návrhu na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie iba preukázalo nespôsobilosť konkrétneho rozhodcovského rozsudku byť exekučným titulom. Žalobca mal možnosť získať iný exekučný titul podaním návrhu na začatie konania. Ak by aj nastala situácia, že si žalobca toto právo uplatnil novým návrhom, musel by preukázať, že by mu súd bez akýchkoľvek pochybností priznal požadované nároky od dlžníkov a tiež by musel preukázať, že pohľadávky sú nevyožiteľné v dôsledku pochybenia Okresného súdu Rožňava (nebyť nesprávneho úradného postupu súdu, došlo by k riadnemu a plnohodnotnému vymoženiu pohľadávky). Túto skutočnosť žalobca nepreukázal a ani nepreukáže a to najmä s ohľadom na to, že niektorí dlžníci by boli insolventní, iní dlžníci by boli po smrti a podobne. Žalovaný teda nemôže niesť zodpovednosť a nahrádzať žalobcovi materiálnu škodu tak, ako si ju uplatnil žalobca, nakoľko žalobca nepreukázal vznik ani výšku škody.

Žalovaný k nemajetkovej ujme (ktorú si žalobca uplatnil v čiastke 660 € za rok prieťahov, alebo 20 % z istiny a príslušenstva, ktorá má byť spravodlivou satisfakciou za zásah do základných práv žalobcu) poukázal na ustanovenie § 17 ods. 2 a 3 Zákona 514/2003 Z.z. Ďalej poukázal na rozhodovanie vo veci poskytnutia finančného zadosťučinenia za zbytočné prieťahy, kde každý prípad sa posudzuje osobitne a preto nie je možné vychádzať z paušálnej sumy 660 € za rok prieťahov. Ďalej je potrebné robiť rozdiel medzi vznikom nemajetkovej ujmy u právnických osôb a u fyzických osôb. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 30Cdo/675/2011 ohľadom odškodňovania právnickej osoby za nemajetkovú ujmu a namietal skutočnosť, že žalobca nepreukázal, ani bližšie nekonkretizoval zánik podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov a neuviedol ani to, ako situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu. Tiež nepreukázal, že konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením a z toho dôvodu žalovaný nemal za preukázané vznik nemajetkovej ujmy a ani to, že by sa mala poskytnúť náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Žalovaný ďalej poukázal na ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a ustanovenia § 7 ods. 2 a 3 Zákona 514/2003 Z.z. a v tejto súvislosti na list Európskej komisie JUST/A3/RM/kbD/2010/1360, kde bolo poukázané Európskou komisiou na to, že obdržala sťažnosti od slovenských spotrebiteľov a od slovenského združenia na ochranu spotrebiteľov v súvislosti s praktikami žalobcu. V rozpore s dobrými mravmi je skutočnosť, že žalobca si uplatňuje voči štátu nárok na náhradu škody napriek tomu, že pri jeho podnikateľskej aktivite dochádzalo k porušovaniu práva spotrebiteľov. Žalobca nepreukázal podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu, súlad postupu žalobcu s dobrými mravmi, ako aj nedostatočnosť konštatovania porušenia práva. Nie je možné priznať ani náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Žalovaný k otázke príčinnej súvislosti poukázal na § 5 a § 9 Zákona 514/2003 Z.z. a zdôraznil, že v konaní nie je možné tvrdiť, že žalobcovi vznikla škoda postupom okresného súdu, či už v súvislosti s nesprávnym úradným postupom, alebo vydaním nezákonného rozhodnutia z dôvodu nepreukázania príčinnej súvislosti medzi konaním súdu a vznikom tvrdenej škody. Žalobca v konaní nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietaných konaniach došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázal vznik ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy a preto neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu v tom, že nerozhodol o návrhu na zmenu exekútora v zákonom stanovenej lehote, rozhodol o poverení exekútora po uplynutí 15 dňovej lehoty, rozhodol o zamietnutí návrhu na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie po zákonom stanovenej lehote a uplatnenou majetkovou škodu a nemajetkovou ujmu. Uplatnil si trovy konania.

Žalovaný k znaleckému posudku č. 1/2014 vypracovanému Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave na základe objednávky žalobcu uviedol, že ho považuje za nedôveryhodný, zavádzajúci a nespôsobilý preukázať vznik a existenciu majetkovej škody žalobcu. Navrhol neprihliadať na uvedený znalecký posudok z dôvodu, že nespĺňa zákonom predpokladané kritérium na posúdenie skutočností. Posudok je jednostranný a pri jeho vypracovaní sa vychádzalo zo skutočností zistených z podkladov daných žalobcom. Predmetom posudku nebolo posúdiť, či v konkrétnom konaní došlo k pochybeniu exekučného súdu, nakoľko táto otázka sa rieši v samotnom súdnom konaní. Žalovaný teda namietal správnosť záverov uvedeného znaleckého posudku, ktorým žalobca nepreukázal majetkovú škodu vzniknutú v príčinnej súvislosti s postupom exekučného súdu.

Súd v konaní vykonal dokazovanie aj oboznámením sa s listinnými dôkazmi a zistil nasledovné:

V žalobách označených ako ISTINA RS, kde súd zamietol návrh na vydanie poverenia napriek existencii exekučného titulu, súd zistil nasledovné:

Z exekučného spisu Okresného súdu Rožňava sp.zn. 6Er/691/2009 (pripojeného k spisu v spojenej veci 10C/446/2012) vyplýva, že exekútor podal návrh na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 28.10.2009. Súd 9.11.2009 vyzval oprávneného na doručenie hmotnoprávných podkladov preukazujúcich nárok priznaný rozhodcovským rozsudkom. Súd výzvu opakovane 7.1.2010. Oprávnený na výzvu odpovedal 25.1.2010, pričom nedoručil súdu požadované listiny, ale dotazoval sa, prečo nie je rozhodnuté o návrhu. Dňa 17.2.2010 súd vyzval exekútora na predloženie zmluvy o úvere s prílohami a všeobecnými podmienkami. Exekútor dňa 1.3.2010 oznámil súdu, že podľa inštrukcie oprávneného nebude súdu doručovať zmluvu o úvere. Súd dňa 1.3.2010 vyzval zástupcu oprávneného na predloženie zmluvy o úvere. Oprávnený dňa 19.3.2010 doručil súdu zmluvu o úvere. Súd vyzval Stály rozhodcovský súd dňa 21.7.2010 na doručenie rozhodcovského spisu, ktorý bol zaslaný pod 1SprV/337/2010. Súd uznesením zo dňa 4.2.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť 2.3.2011, zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Súd uznesením zo dňa 17.3.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť 23.3.2011, zastavil exekučné konanie.

Z exekučného spisu Okresného súdu Rožňava sp.zn. 6Er/693/2009 (pripojeného k spisu v spojenej veci 10C/404/2012 a týka sa aj veci 10C/498/2012) vyplýva, že exekútor podal návrh na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 28.10.2009. Súd 9.11.2009 vyzval oprávneného na predloženie zmluvy o úvere. Dňa 7.1.2010 súd urgovoal výzvu pre oprávneného a oprávnený dňa 25.1.2010 žiadal vo veci vydať poverenie. Súd dňa 17.2.2010 vyzval exekútora na doloženie zmluvy o úvere, pričom exekútor dňa 1.3.2010 oznámil súdu, že na pokyn oprávneného nebude predkladať zmluvu o úvere. Výzvou zo dňa 1.3.2010 súd vyzval zástupcu oprávneného na doloženie zmluvy o úvere, ktorá bola predložená 19.3.2010. Dňa 21.7.2010 bol vyzvaný Stály rozhodcovský súd na doručenie rozhodcovského spisu, ktorý bol založený do 1SprV/447/2010. Uznesením zo dňa 4.2.2011 súd zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 25.3.2011. Súd uznesením zo dňa 4.4.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť 28.4.2011, zastavil exekučné konanie.

V žalobe označenej ako NZP, kde bolo namietané, že súd o návrhu na vydanie poverenia rozhodol zamietnutím návrhu po zákonnej 15 dňovej lehote, súd zistil nasledovné:

Z exekučného spisu Okresného súdu Rožňava sp.zn. 6Er/693/2009 (pripojeného k spisu v spojenej veci 10C/404/2012 a týka sa aj veci 10C/498/2012) vyplýva, že exekútor podal návrh na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 28.10.2009. Súd 9.11.2009 vyzval oprávneného na predloženie zmluvy o úvere. Dňa 7.1.2010 súd urgovoal výzvu pre oprávneného a oprávnený dňa 25.1.2010 žiadal vo veci vydať poverenie. Súd dňa 17.2.2010 vyzval exekútora na doloženie zmluvy o úvere, pričom exekútor dňa 1.3.2010 oznámil súdu, že na pokyn oprávneného nebude predkladať zmluvu o úvere. Výzvou zo dňa 1.3.2010 súd vyzval zástupcu oprávneného na doloženie zmluvy o úvere, ktorá bola predložená 19.3.2010. Dňa 21.7.2010 bol vyzvaný Stály rozhodcovský súd na doručenie rozhodcovského spisu, ktorý bol založený do 1SprV/447/2010. Uznesením zo dňa 4.2.2011 súd zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 25.3.2011. Súd uznesením zo dňa 4.4.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť 28.4.2011, zastavil exekučné konanie.

V žalobách označených ako NP, kde bolo namietané, že súd vydal poverenie pre exekútora po zákonnej 15 dňovej lehote, súd zistil nasledovné:

Z exekučného spisu Okresného súdu Rožňava sp.zn. 6Er/709/2008 (týka sa spisu v spojenej veci 10C/253/2012, z úradného záznamu) vyplýva, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená súdu 10.12.2008 a poverenie bolo vydané 12.12.2008. (v lehote).

Z exekučného spisu Okresného súdu Rožňava sp.zn. 6Er/141/2009 (týka sa spisu v spojenej veci 10C/285/2012, z úradného záznamu) vyplýva, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená súdu 6.4.2009 a poverenie bolo vydané 8.4.2009. (v lehote).

Z exekučného spisu Okresného súdu Rožňava sp.zn. 6Er/18/2009 (pripojeného do spisu v spojenej veci 10C/276/2012) vyplýva, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená súdu 12.1.2009 a poverenie bolo vydané 14.1.2009. (v lehote).

Z exekučného spisu Okresného súdu Rožňava sp.zn. 6Er/20/2009 (pripojeného do spisu v spojenej veci 10C/232/2012) vyplýva, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená súdu 12.1.2009 a poverenie bolo vydané 14.1.2009. (v lehote).

Zo znaleckého posudku 1/2013 zo dňa 24.6.2013 vypracovaného doc. JUDr. PhDr. Miroslavom Slašťanom PhD, znalcom v odbore právne vzťahy k cudzine (pripojeného k spisu Okresného súdu Rožňava 5C/179/2012 ako listinného dôkazu platného vo všetkých veciach, kde sa žalobca domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy), zo záverov v bode I vyplýva, že primárne právo neumožňuje Európskej únii zasahovať do právomoci členských štátov, stanoviť a následne podrobne upraviť možnosť riešenia sporov v rámci rozhodcovského konania. Nie je možné konštatovanie ani v súlade so smernicou č. 93/13/EHS, že rozhodovanie spotrebiteľských sporov v rámci rozhodcovského konania by bolo zakázané. Ani súdny dvor v žiadnom svojom rozhodnutí nekonštatoval, že rozhodovanie spotrebiteľských sporov v rozhodcovskom konaní je zakázané, alebo že rozhodcovská zmluva predstavuje nekalú a zakázanú podmienku v spotrebiteľských zmluvách. Z bodu II. vyplýva, že právo EÚ všeobecne a bez splnenia osobitných podmienok ochrany spotrebiteľa nezakazuje, aby majetkové spory, v ktorých zmluvnou stranou je spotrebiteľ, mohli byť rozhodované rozhodcom alebo rozhodcovským súdom v rozhodcovskom konaní.

Zo záverov znaleckého posudku 1/2014 zo dňa 17.1.2014, vypracovaného Ekonomickou univerzitou v Bratislave - Znaleckým ústavom Bratislava z odboru ekonómia a manažment, evidovaného na Okresnom súde Rožňava pod Spr V136/14 vyplýva, že úlohou znalca bolo určiť výšku majetkovej škody, ktorá bola spôsobená nesprávnymi úradnými postupmi a nezákonnými rozhodnutiami okresných súdov Slovenskej republiky v exekučných konaniach a to najmä v súvislosti s porušovaním zákonných lehôt a nečinnosťou, či zbytočnými prietahmi v exekučnom konaní pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie alebo pri rozhodovaní o zmene súdneho exekútora. Na základe vykonanej analýzy mzdových nákladov, nákladov na poštovné, telekomunikačné služby, tlač a úpravu informačného systému znalecký kolektív realizoval výpočet majetkovej ujmy vzniknutej žalobcovi, pričom táto je diferencovaná podľa jednotlivých typov žalôb tak, že u žalôb NZP a NP predstavuje výška majetkovej škody spolu 30,76 € a u žalôb ZE 31,68 €.

Z hromadných sťažností doručených Okresnému súdu Rožňava 4.3.2010 v exekučných veciach, kde vystupoval žalobca ako oprávnený, ktoré sú datované 25.2.2010 vyplýva, že žalobca namietal postup súdu v konaní a podal podnet na preskúmanie zákonnosti postupu súdu a prietahov v konaní z dôvodu, že podal návrhy na vykonanie exekúcie a exekútor požiadal o vydanie poverenia. Žiadal preveriť postup súdu, nakoľko v zákonom stanovenej lehote nebolo vydané poverenie pre exekútora, čo spôsobuje zbytočné prietahy v exekučnom konaní. Okresný súd Rožňava v odpovedi zo dňa 16.3.2010 pod Spr 8/2010 považoval sťažnosť žalobcu na prietahy v konaní za neodôvodnenú, nakoľko nezistil prietahy v konaní z dôvodu, že súd vo všetkých namietaných veciach vykonával úkony za účelom preskúmania exekučného titulu, ktorým bol rozhodcovský rozsudok.

Zo sťažnosti žalobcu ako oprávneného v exekučných konaniach zo dňa 30.8.2010 doručenej súdu 2.9.2010, v ktorej bolo namietané, že exekútor v zákonnej lehote neobdržal poverenie na vykonanie exekúcie. Z odpovede Okresného súdu Rožňava zo dňa 23.9.2010 pod Spr 29/2010 vyplýva, že súd považoval sťažnosť žalobcu za neodôvodnenú, nakoľko neboli zistené prietahy v konaniach a tiež za neprípustnú.

Zo sťažnosti žalobcu ako oprávneného v exekučných konaniach zo dňa 30.8.2010 doručenej súdu 2.9.2010, v ktorej bolo namietané, že exekútor v zákonnej lehote neobdržal poverenie na vykonanie exekúcie. Z odpovede Okresného súdu Rožňava zo dňa 23.9.2010 pod Spr 30/2010 vyplýva, že súd považoval sťažnosť žalobcu za neodôvodnenú, nakoľko neboli zistené prietahy v konaniach a tiež za neprípustnú.

Zo sťažnosti žalobcu ako oprávneného v exekučných konaniach zo dňa 23.11.2010 doručenej súdu 26.11.2010 v hromadných veciach tvoriacich prílohu sťažnosti, v ktorej bolo namietané nedodržanie 15 dňovej zákonnej lehoty pri vydávaní poverení pre exekútora. Zdôraznil, že exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok, kde sa musí aplikovať 15 dňová lehota na rozhodnutie o poverení. Nedodržaním lehoty došlo k prietahom a k nesprávnemu úradnému postupu súdu. Z odpovede Okresného súdu

Rožňava zo dňa 23.11.2010 pod Spr 37/2010 vyplýva, že sťažnosť sa považuje za neodôvodnenú a správny postup súdu vyplýva aj z potvrdzujúcich uznesení Krajského súdu v Košiciach v niektorých exekučných veciach.

Zo sťažnosti žalobcu ako oprávneného v exekučných konaniach zo dňa 25.5.2011 doručenej súdu 27.5.2011, v ktorej bolo namietané, že exekútor v zákonnej lehote neobdržal poverenie na vykonanie exekúcie. Z odpovede Okresného súdu Rožňava zo dňa 8.6.2011 pod Spr 21/2011 vyplýva, že súd považoval sťažnosť žalobcu za neodôvodnenú, nakoľko neboli zistené priesťahy v konaniach a tiež za neprípustnú.

Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žaloba žalobcu (vo všetkých spojených veciach) nie je dôvodná a preto ju zamietol.

Žalobca sa domáhal náhrady škody a náhrady nemajetkovej ujmy v jednotlivých spojených veciach a to:

- a) z titulu nezákonného rozhodnutia, keď rozhodol o zamietnutí návrhu na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, čím založil prekážku veci rozhodnutej ohľadom exekučného titulu - rozsudku rozhodcovského súdu,
- b) nesprávnym úradným postupom, keď nerozhodol o žiadostiach na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonnej lehote, rozhodol o zamietnutí návrhu na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie.

Žalobca si uplatňoval nároky v súlade so Zákonom č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

Podľa ustanovenia § 3 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z.:

(1) Štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,

- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,

- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo

- d) nesprávnym úradným postupom.

Podľa ustanovenia § 4 ods. 1 písm. a) citovaného zákona:

(1) Vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu

- a) Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak

1. škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu,

2. škodu spôsobil notár pri výkone verejnej moci, 1)

3. škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu, 2)

Nezákonné rozhodnutie

Podľa ustanovenia § 5 ods. 1 až 3 citovaného zákona:

(1) Právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

(2) Právo na náhradu škody má i ten, s kým nebolo konané ako s účastníkom konania, aj keď s ním, ako s účastníkom konania, konané malo byť.

(3) Ak bolo nezákonné rozhodnutie vydané v konaní, na ktoré sa nevzťahujú predpisy o správnom konaní, právo na náhradu škody má ten, komu nezákonným rozhodnutím škoda vznikla.

Podľa ustanovenia § 6 ods. 1 až 4 citovaného zákona:

(1) Ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

(2) Právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

(3) Ak bola škoda spôsobená nezákonným rozhodnutím, ktoré je vykonateľné bez ohľadu na právoplatnosť, možno nárok na náhradu škody uplatniť aj vtedy, ak nezákonné rozhodnutie bolo zrušené alebo zmenené na základe riadneho opravného prostriedku. Ak bolo vykonateľné rozhodnutie vydané v konaní, na ktoré sa nevzťahujú predpisy o správnom konaní, možno nárok uplatniť aj vtedy, ak bolo zrušené pre nezákonnosť príslušným orgánom.

(4) Ak bola škoda spôsobená rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktorým orgán verejnej moci prekročil svoju právomoc, nie je zrušenie alebo zmena rozhodnutia pre nezákonnosť podmienkou uplatnenia nároku na náhradu škody. Za nezákonné rozhodnutie sa nepovažuje výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky.

Nesprávny úradný postup

Podľa ustanovenia § 9 ods. 1 až 4 citovaného zákona:

(1) Štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky.

(2) Pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

(3) Pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu vyšetrovateľa Policajného zboru, povereného príslušníka Policajného zboru, vyšetrovateľa finančnej správy alebo povereného pracovníka finančnej správy spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia žiadosti o preskúmanie postupu vyšetrovateľa Policajného zboru, povereného príslušníka Policajného zboru, vyšetrovateľa finančnej správy alebo povereného pracovníka finančnej správy prokurátorom.

(4) Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Zákon č. 514/2003 Z.z. upravuje z hľadiska spôsobu, akým bola škoda spôsobená, dva odlišné okruhy zodpovednosti za škodu. Prvý okruh predstavuje zodpovednosť za škodu spôsobenú protiprávnym (nezákonným) rozhodnutím (§ 5 a § 6). Druhý okruh predstavuje zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom (§ 9). Zároveň je v rámci zákona samostatne upravená zodpovednosť štátu za rozhodnutie o zatknutí, zadržaní (§ 7), väzbe, treste alebo ochrannom opatrení (§ 8).

Nezákoným rozhodnutím je rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktoré je v rozpore s právnym poriadkom Slovenskej republiky alebo záväzkami Slovenskej republiky vyplývajúcimi z platnej medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná a bolo z dôvodu nezákonnosti zrušené alebo zmenené príslušným orgánom. Otázka, či bolo vydané nezákonné rozhodnutie, sa bude vždy posudzovať so zreteľom na okolnosti konkrétneho prípadu.

Náhrada škody z titulu nezákonného rozhodnutia môže byť uplatňovaná ak bola preukázaná:

- a) protiprávnosť rozhodnutia,
- b) právoplatnosť rozhodnutia,
- c) vyčerpanie všetkých opravných prostriedkov,
- d) zrušenie (čiastočné alebo úplné) nezákonného rozhodnutia.

Protiprávnosť rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, nie je možné a ani účelné zisťovať v rámci konania o náhrade škody. Protiprávnosť rozhodnutia musí byť v čase prejednávania nároku o náhrade škody už konštatovaná príslušným orgánom, ktorý je podľa procesných predpisov oprávnený zrušiť protiprávne rozhodnutie pre jeho protiprávnosť. Otázku protiprávnosti rozhodnutia nie je možné riešiť v konaní o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím ani ako predbežnú otázku. Podmienkou priznania nároku je teda to, že nezákonné rozhodnutie príslušný orgán zmenil alebo zrušil. Tým sa zabezpečuje, aby otázku, či je v danom prípade právoplatné rozhodnutie nezákonné, zodpovedne zvážil orgán, ktorý má nezákonné rozhodnutie zrušiť, a to už pred začatím konania o náhradu škody.

Podmienkou priznania odškodnenia podľa § 5 citovaného zákona je, že rozhodnutie, ktorým mal byť porušený zákon, nadobudlo právoplatnosť. Ide najmä o rozhodnutia, ktoré nadobudli právoplatnosť po tom, čo účastník konania podal proti prvostupňovému konaniu odvolanie.

Zodpovednosť štátu je daná iba v prípade, ak poškodený využil všetky riadne opravné prostriedky na dosiahnutie nápravy. To znamená, že poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu odvolanie alebo iný opravný prostriedok.

Nesprávnym úradným postupom je porušovanie povinností pri uskutočňovaní úkonov v konaní, najmä jeho nesprávne vykonanie alebo vykonanie bez splnenia zákonných podmienok. Nesprávnym úradným postupom je aj opomenutie urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote. Aj nevydanie rozhodnutia je nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup je možné považovať i iné nekonanie príslušného orgánu, teda nevykonávanie úradného postupu.

Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci má charakter objektívnej zodpovednosti (bez ohľadu na zavinenie). Štát teda zodpovedá za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci tými, ktorí v jeho mene vykonávali verejnú moc bez ohľadu na to, či tieto osoby spôsobili škodu svojím zavinením alebo bez tohto zavinenia. Z hľadiska posúdenia zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je teda rozhodujúce, či boli splnené objektívne predpoklady tejto zodpovednosti.

Na to, aby štát zodpovedal za škodu spôsobenú orgánom vykonávajúcim verejnú moc, musia byť splnené podmienky zodpovednosti za škodu podľa citovaného zákona. Podmienkami vzniku tejto zodpovednosti sú:

- a) výkon verejnej moci príslušným orgánom verejnej moci,
- b) vznik škody alebo nemajetkovej ujmy poškodenému,
- c) príčinná súvislosť medzi a) a b).

Základnou podmienkou zodpovednosti štátu je, aby škoda bola spôsobená pri výkone verejnej moci orgánom, ktorý vykonáva verejnú moc. Štát v tomto prípade nezodpovedá len za konanie vlastných štátnych orgánov, ale aj za konanie subjektov, na ktoré bol prenesený výkon verejnej moci. Druhým predpokladom zodpovednosti štátu za škodu je vznik škody alebo nemajetkovej ujmy uvedenej v ustanovení § 17 citovaného zákona. Vznik škody musí preukázať poškodený. Medzi konaním, ktoré viedlo k vzniku škody a samotnou škodou musí byť daná priama príčinná súvislosť.

Rozhodovanie o náhrade škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je závislé od posúdenia príčinnej súvislosti medzi týmto postupom a vzniknutou škodou ako jedným z rozhodujúcich predpokladov pre vznik škody. Ide teda o objasnenie príčin, ktoré viedli k určitému výsledku a o starostlivé zváženie všetkých príčinných súvislostí. Z hľadiska objektívnej zodpovednosti štátu ide teda o vzťah príčinnej súvislosti vtedy, ak škoda vznikla následkom škodovej udalosti, teda ak je doložené, že nebyť škodovej udalosti, nedošlo by ku škode. Nesprávny postup orgánu štátu musí byť teda vždy so vznikom škody vo vzťahu príčiny a následku.

Nie je vylúčené, aby škoda, za ktorú zodpovedá štát, bola spôsobená aj nesprávnym úradným postupom vykonávaným v rámci rozhodovacej činnosti. Pre túto formu zodpovednosti je určujúce, že úkony úradného postupu samy osebe nevedú k vydaniu rozhodnutia a ak je rozhodnutie vydané, bezprostredne

sa v jeho obsahu neodrazia. Z tohto hľadiska je nesprávnym úradným postupom súvisiacim s rozhodovacou činnosťou napr. nevydanie alebo oneskorené vydanie rozhodnutia, ak malo byť v súlade s uvedenými pravidlami správne vydané v stanovenej lehote, prípadne iná nečinnosť štátneho orgánu alebo iné vady v spôsobe vedenia konania. Zodpovednosť za škodu z nesprávneho úradného postupu orgánu štátu nezakladajú vady konania (napr. pri zhromažďovaní podkladov pre rozhodnutie, hodnotenie zistených skutočností a právne posúdenie), ak mali za následok nesprávne rozhodnutie. Štát zodpovedá za škodu spôsobenú poškodenému tým, že súd nekonal o návrhu, ktorým si poškodený uplatňoval svoju pohľadávku voči dlžníkovi, len ak poškodený preukáže aj to, že pohľadávku voči dlžníkovi skutočne mal a že neodôvodnené prieťahy v súdnom konaní boli podstatnou a rozhodujúcou príčinou toho, že sa pohľadávka stala nedobytnou.

Nedodržanie lehoty určenej v Exekučnom poriadku môže mať za následok vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo nesprávnym úradným postupom len vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku účastníka exekučného konania, ktoré bolo priamo a nesprostredkovane spôsobené práve (iba) týmto postupom.

Nesprávny úradný postup má značný význam i pri vzniku škody účastníkovi konania v príčinnej súvislosti s prieťahmi v konaní.

Predbežné prerokovanie nároku

Podľa ustanovenia § 15 ods. 1 citovaného zákona nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa ustanovenia § 16 ods. 4 citovaného zákona ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

Uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. prebieha vo dvoch fázach. Prvou fázou je mimosúdne predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom. Druhou fázou je uplatnenie nároku žalobou na súde. Tieto dve fázy musia nasledovať po sebe, pretože podmienkou podania žaloby na súde je predchádzajúce mimosúdne prejednanie nároku. Tento zákonný postup vyplýva z ustanovenia § 16 zákona, podľa ktorého nemožno nárok na náhradu škody uplatniť skôr, než uplynie šesťmesačná lehota plynúca práve od uplatnenia nároku poškodeného u príslušného orgánu (§ 4 a § 11); až neúspešné uplatnenie nároku u príslušného orgánu je predpokladom pre uplatnenie nároku na súde. Predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody by malo prispieť k objasneniu skutkového stavu vo veci práva na náhradu škody a vytvoriť tak podmienky pre uzavretie mimosúdnej dohody o uspokojení nároku. Iba vtedy, ak by sa účastníci nedohodli, a to buď o nároku vôbec, alebo o výške uplatňovaného nároku na náhradu škody, malo by nasledovať súdne konanie. Predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody je zákonom stanovená podmienka, preto musí byť splnená, aby tento nárok mohol byť vôbec prejednaný a rozhodnutý v občianskom súdnom konaní.

Medzi účastníkmi nebolo sporné, že žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy boli žalovanému doručené 23.4.2012 a žaloby vo všetkých spojených veciach boli na tunajšom súde podané 27.9.2012 - teda pred uplynutím šesť mesačnej lehoty. Žalovaný však do rozhodnutia súdu vo veci neuspokojil žalobcom uplatnené nároky a preto boli splnené podmienky na prejednanie nároku žalobcu v tomto konaní.

Škoda a nemajetková ujma

Podľa ustanovenia § 17 ods. 1 až 4 citovaného zákona:

(1) Uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. 1a)

(2) V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

(3) Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na
a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,

b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,

c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,

d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

(4) Výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu 8a)

Žalobca si vyčíslil škodu vo výške 125 € (v každej žalobe NZP a NP) a vo výške istiny a príslušenstva (v každej žalobe ISTINA RS). Vznik škody zdôvodnil nutnosťou vykonávať administratívne úkony z dôvodu, že súd nerozhodol o návrhu žalobcu v exekučnom konaní v zákonných lehotách. Žalobca doložil znalecký posudok 1/2014 na preukázanie výšky škody, z ktorého záverov vyplýva, že výška škody je 30,76 € pri žalobách NZP a NP. Už z uvedeného vyplýva, že ani znalecký posudok 1/2014 nepotvrzuje výšku škody tak, ako si ju uplatnil žalobca. Aj týmto bola spochybnená správnosť uplatnenej náhrady škody žalobcom.

Pri nemajetkovej ujme si žalobca uplatňoval 55 € za mesiac nečinnosti súdu pri žalobách NZP a NP. U žalôb ISTINA RS si uplatnil 20 % z vymáhanej istiny s príslušenstvom.

Nárok zdôvodnil tým, že nečinnosť súdu pri rozhodovaní o jeho návrhoch trvala neúmernú dobu, pričom sa nerozhodlo v zákonnej lehote a boli porušené jeho práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov. Ani v jednej zo spojených vecí pritom žalobca neuviedol pravdivý údaj o dĺžke konania, nakoľko nepočítal lehotu od nápadu vecí na súd do rozhodnutia o vydaní poverenia, jeho zamietnutí, alebo zmene exekútora, ale lehotu počítal od doby spísania návrhu u exekútora do podania vecí na súd, kde táto doba bola často dlhšia ako samotné súdne konanie.

Žalobca navrhol doplniť dokazovanie oboznámením sa so znaleckým posudkom, ktorý zadal vypracovať ohľadom výšky škody a so znaleckým posudkom ohľadom nesprávneho postupu súdu vo veciach ISTINA RS. Súd nevyčkal na predloženie znaleckých posudkov, ktoré majú byť vyhotovené len v budúcnosti z dôvodu, že pri vykonanom dokazovaní nebol zistený nesprávny úradný postup, resp. nezákonné rozhodnutie a nebola preukázaná ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom tvrdenej škody a nemajetkovej ujmy.

Premičanie

Podľa ustanovenia § 19 ods. 1 až 3 citovaného zákona:

(1) Právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie.

(2) Najneskôr sa právo na náhradu škody premlčí za desať rokov odo dňa, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví alebo škodu spôsobenú rozhodnutím podľa § 7 a 8.

(3) Lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

Podľa ustanovenia § 27b ods. 1 citovaného zákona zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje predpismi účinnými do 31. decembra 2008.

Zákon č. 514/2003 Z. z. ustanovuje v § 19 kombinovanú premlčaciu dobu, rovnako ako Občiansky zákonník pri premlčaní práva na náhradu škody (§ 106 OZ). V odseku 1 ide o subjektívnu premlčaciu dobu a v odseku 2 o objektívnu premlčaciu dobu.

Pokiaľ ide o subjektívnu premlčaciu dobu, je stanovená v dĺžke troch rokov. Táto začína plynúť od momentu, kedy sa poškodený dozvedel o škode. Poškodený sa v zmysle ustanovenia § 19 ods. 1 citovaného zákona dozvie o škode vtedy, keď zistí skutkové okolnosti, z ktorých možno vyvodiť vznik škody a orientačne (približne) aj jej rozsah (tak, aby bolo možné určiť približne výšku škody v peniazoch). Nie je teda potrebné, aby poškodený poznal rozsah (výšku) škody presne (napríklad na základe odborného posudku). Pre začiatok plynutia premlčacej doby nie je tiež potrebné, aby poškodený vedel, kto za škodu zodpovedá, resp., ktorý orgán štátu spôsobil škodu.

Plynutie premlčacej doby podľa § 19 citovaného zákona sa prerušuje od doby, kedy poškodený podal na príslušný orgán písomnú žiadosť o predbežné prerokovanie nároku podľa § 15 ods. 1 citovaného zákona a prerušenie trvá až do momentu skončenia prerokovania. Najdlhšie prerušenie plynutia premlčacej doby trvá šesť mesiacov. Táto lehota vychádza z ustanovenia § 16 ods. 1 citovaného zákona, ktoré umožňuje poškodenému podať žalobu na náhradu škody na súd, ak orgán zodpovedný za škodu neuspokojí nárok poškodeného na náhradu škody.

Žalovaný vzniesol námietku premlčania ohľadom nárokov žalobcu, ktoré mali vzniknúť v lehote troch rokov pred podaním žaloby. Súd konštatuje, že ani v jednej zo spojených vecí nie je možné prihliadať na námietku premlčania, nakoľko ak by nárok žalobcu existoval, nebol by premlčaný. Žaloba vo veciach bola podaná 27.9.2012, pričom žalobca požiadal o predbežné prerokovanie nárokov v apríli 2012, keď počas predbežného prerokovania premlčacia lehota neplynie. Ako bolo vyššie oboznamované v jednotlivých spojených veciach, v žalobách ISTINA RS bolo rozhodnuté o návrhoch na vydanie poverenia jeho zamietnutím v roku 2011, o žalobe NZP bolo rozhodnuté v roku 2011 a o žalobách NP bolo rozhodnuté vydaním poverenia na vykonanie exekúcie 12.12.2008, 14.1.2009 a 8.4.2009 - poverenie vydané v lehote 15 dní. Trojročná lehota pred podaním žaloby je 27.9.2009 a preto žiaden z nárokov nemohol byť premlčaný (v žalobách NP nevznikla žalobcovi škoda, keď poverenie bolo vydané do 15 dní od podania návrhu a preto ani nemohla začať plynúť premlčacia lehota na uplatnenie nárokov z titulu náhrady škody alebo nemajetkovej ujmy).

Podľa ustanovenia § 44 ods. 1,2,3 Zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v platnom znení do 31.5.2010:

(1) Exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

(2) Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

(3) Ak je uznesenie, ktorým sa žiadosť zamietla, právoplatné, súd exekučné konanie aj bez návrhu zastaví. Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.

Podľa ustanovenia § 44 ods. 1,2,3 Zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v platnom znení od 1.6.2010 do 31.5.2011:

1) Exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

(2) Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

(3) Ak je uznesenie, ktorým sa žiadosť zamietla, právoplatné, súd exekučné konanie aj bez návrhu zastaví. Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.

Podľa ustanovenia § 44 ods. 1,2,3 Zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v platnom znení od 1.6.2011:

(1) Exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

(2) Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul; ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 zákona č. 231/1999 Z.z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa nepreskúma. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

(3) Ak je uznesenie, ktorým sa žiadosť zamietla, právoplatné, súd exekučné konanie aj bez návrhu zastaví. Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.

Podľa ustanovenia § 41 ods. 2 písm. c) a d) Zákona 233/1995 Z.z. v platnom znení do 31.5.2011:

(2) Podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade

c) notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba a povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila,

d) vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

Podľa ustanovenia § 41 ods. 2 písm. c) a d) Zákona 233/1995 Z.z. v platnom znení od 1.6.2011:

(2) Podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade

c) notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba a povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila,

d) vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

Z ustanovenia § 238 ods. 2 Zákona č. 233/1995 Z.z. vyplývajú taxatívne vymedzené ustanovenia Exekučného poriadku, ktoré sa použijú aj na konania začaté pred 1. septembrom 2005, avšak s výnimkou § 44 ods. 7 Exekučného poriadku. Tiež úprava uvedená v § 44 ods. 8 Exekučného poriadku platného od 1.12.2006 sa nevzťahuje na konania, ktoré sa začali pred 1.12.2006, ako to vyplýva z § 240 ods. 1,2 Zákona 233/1995 Z.z.

V žalobách označených ISTINA RS - 10C/446/2012 a 10C/498/2012 rozhodol exekučný súd v lehote dlhšej ako 15 dní od podania návrhu, ale v obidvoch veciach zamietol návrh na udelenie poverenia z dôvodu, že exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok vydaný na základe spotrebiteľskej zmluvy, ktorá obsahovala neplatnú rozhodcovskú doložku. Exekučný súd nebol v týchto veciach nečinný, ale v každej žiadal pripojenie dokladov od oprávneného alebo od rozhodcovského súdu a po ich obdržaní vo veci rozhodol. Ani v jednom prípade nebolo možné vec posúdiť z dôvodu nezákonného rozhodnutia, nakoľko žalobca ani nevyužil možnosť podať opravný prostriedok voči uzneseniu, ktorým bol zamietnutý návrh na udelenie poverenia a žiadne z rozhodnutí, ktorým sa návrh na udelenie poverenia zamietol, nebolo zrušené. Nebol zistený ani nesprávny úradný postup v súlade s § 9 ods. 1,2 Zákona 514/2003 Z.z., naviac nebolo povinnosťou súdu rozhodnúť do 15 dní od podania návrhu na udelenie poverenia, nakoľko súd zistil rozpor exekučného titulu so zákonom, kedy sa žiadosť o udelenie poverenia zamietla a v tomto prípade nie je určená lehota na rozhodnutie o zamietnutí návrhu na vydanie poverenia podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v platnom znení do 31.5.2010, do 31.5.2011 a od 1.6.2011. Toto zákonné ustanovenie sa v jednotlivých vyššie uvedených obdobiach dopĺňalo ohľadom exekučného titulu uvedeného v § 41 ods. 2 písm. c) a d) Exekučného poriadku pri vydaní poverenia, ale 15 dňová lehota sa nevzťahovala na rozhodovanie súdu v prípade nevydania poverenia, ak rozhoduje uznesením o zamietnutí návrhu. Preto aj žaloby označené ISTINA RS boli nedôvodné. Naviac tým, že súd zamietol žiadosť exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, nedošlo k reálnej nevykonalosti istiny a príslušenstva, o čom rozhodol rozhodcovský súd. Pokiaľ aj nedošlo k zrušeniu rozhodcovských rozsudkov, ktoré boli exekučnými titulmi, nakoľko súd postupoval podľa § 45 Zákona 244/2002 Z.z., žalobca mal právo iniciovať konanie pred všeobecným súdom ohľadom svojej pohľadávky. Súd zdôrazňuje, že rozhodnutia rozhodcovských súdov, ktoré boli vydané na základe neplatnej rozhodcovskej doložky, nemohli založiť prekážku res iudicata z dôvodu, že rozhodcovský súd nemal právomoc na rozhodovanie o uplatnenom nároku.

V žalobe označenej NZZ - 10C/404/2012 bol zamietnutý návrh na vydanie poverenia po 15 dňovej lehote, avšak súd vykonával nevyhnutné úkony za účelom zabezpečenia listinných dôkazov na posúdenie exekučného titulu, pričom tak, ako bolo uvedené pri žalobách ISTINA RS, 15 dňová lehota sa nevzťahovala na rozhodovanie súdu v prípade nevydania poverenia, ak bolo vydávané uznesenie o zamietnutí návrhu na vydanie poverenia. Súd poukazuje na ustanovenie § 45 Zákona č. 244/2002 Z.z., kde exekučný súd nie je len oprávnený, ale aj povinný v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania skúmať zákonnosť exekučného titulu (vyplýva to aj z rozhodnutí Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu SR IV.US60/2011, I.US278/2014, IV.US55/2011, 5Cdo/439/2012, 6Cdo/290/2012, 6Cdo/143/2011). Posudzovanie zákonnosti rozhodcovských rozsudkov v exekučnom konaní nie je možné hodnotiť ako nesprávny úradný postup.

Súd preto nedodržanie 15 dňovej lehoty na vydanie poverenia nepovažoval za nesprávny úradný postup odkazujúc na vyššie uvedené zdôvodnenie, nakoľko neboli preukázané náležitosti v súlade s § 9 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z., pretože neboli konštatované prietahy v konaní oprávnenými osobami (nedôvodná sťažnosť konštatovaná predsedom súdu).

V žalobách označených NP - 10C/232/2012, 10C/276/2012, 10C/285/2012, 10C/253/2012 súd vydal poverenie pre exekútora v lehote 15 dní a teda v uvedených veciach žaloba bola nedôvodná.

Podľa ustanovenia § 45 ods. 1,2,3 Zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní:

(1) Súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu podľa osobitných predpisov 16) na návrh účastníka konania, proti ktorému bol nariadený výkon rozhodcovského rozsudku, konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie zastaví

a) z dôvodov uvedených v osobitnom predpise, 17)

b) ak rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v § 40 písm. a) a b) alebo

c) ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom.

(2) Súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa odseku 1 písm. b) alebo c).

(3) Proti rozhodnutiu súdu podľa odsekov 1 a 2 je prípustný opravný prostriedok.

Súd môže ex offio preskúmať nekalú povahu rozhodcovskej doložky v prípade právoplatného rozhodcovského rozsudku a môže vyvodiť všetky dôsledky podľa právneho poriadku v tom smere, aby spotrebiteľ nebol uvedenou doložkou viazaný. Ak súd zistí, že nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a nemohol vydať ani rozhodcovský rozsudok. Exekučný súd je povinný preskúmať exekučný titul, ako aj platnosť rozhodcovskej zmluvy a v prípade zisteného nedostatku musí konštatovať rozpor rozsudku so zákonom, čo sa premietne buď v zamietnutí žiadosti na udelenie poverenia, resp. v zastavení exekúcie.

Z vyššie uvedených dôvodov súd konštatuje, že žalobca nepreukázal v jednotlivých spojených veciach nesprávny úradný postup exekučného súdu, resp. existenciu nezákonného rozhodnutia, nepreukázal ani výšku škody a nemajetkovej ujmy (žalobca uvádza len svoje tvrdenia) a v žiadnom prípade nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom exekučného súdu a vznikom akejkoľvek škody alebo nemajetkovej ujmy. Preto bolo potrebné žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

Súd zdôrazňuje skutočnosť, že žalobca bol v konaní nečinný, nakoľko okrem podanej žaloby a námietok zaujatosti voči všetkým sudcom Okresného súdu Rožňava nereagoval na vyjadrenie žalovaného k podanej žalobe a bez ospravedlnenia sa nezúčastnil nariadeného pojednávania.

Súd vo veci v súlade s § 101 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku pokračoval v konaní a pri oboznamovaní sa s listinnými dôkazmi, ktoré sú citované v rozsudku, sa oboznámil jednak s listinami, ktoré predložil samotný žalobca a ďalej sa oboznámil s exekučnými spismi tunajšieho súdu, v ktorých bol namietaný postup súdu, pričom žalobca bol účastníkom týchto exekučných konaní ako oprávnený a teda v každej exekučnej veci podával návrh na začatie exekučného konania, exekútorovi predkladal exekučný titul, ktorým bol rozhodcovský rozsudok a obdržal všetky rozhodnutia exekučného súdu. Súd teda sa oboznámil len s listinnými dôkazmi, ktoré všetky boli žalobcovi známe, čím neodňal možnosť žalobcovi sa vyjadriť k oboznamovaným listinným dôkazom. Boli splnené všetky podmienky na konanie a práve žalobca svojim postojom si sám zmaril možnosť zúčastniť sa na nariadenom pojednávaní, kde súd vo veci rozhodol.

Výrok o trovách konania sa opiera o ustanovenie § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Neúspešnému žalobcovi nevzniklo právo na náhradu trov tohto konania a úspešný žalovaný si trovy konania nevyčísľil a neuplatnil.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Krajský súd v Košiciach prostredníctvom tunajšieho súdu.

Podľa ust. § 205 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa § 205 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, možno odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, odôvodniť len tým, že: a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a Občianskeho súdneho poriadku), f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ust. § 42 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, pokiaľ zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje ďalšie náležitosti, musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované. Podanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, pri ktorom vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné náklady súdneho konania, vedie sa výkon rozhodnutia z úradnej moci.